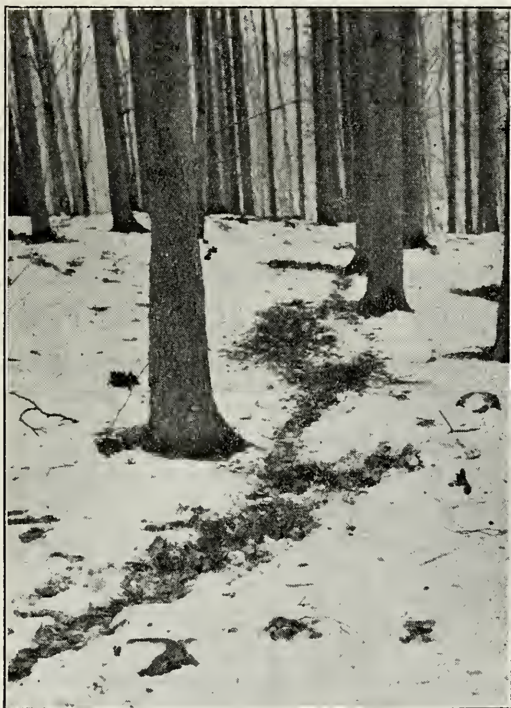

DANSK VINTERLANDSKAB.

1. FEBRUAR 1938 NUMMER 3
87. AARGANG PRIS 25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 3. | 1. Februar 1938 | 87 Aarg.

INDHOLD:

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie
De Sidste Dages Helliges Interesse for Musik af Anker C. Schade
Opfyldelse af Profetier i Mormons Bog af Royce Hansen

Mark B. Garff,
Redaktør

Grant L. Rasmussen.
Orson B. West,
Medredaktører

Adresse:
Priorvej 12. København F.

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Jesus Kristus

af Missionspræsident Mark B. Garff.

Det er paa denne Tid af Aaret, at vi tænker mest alvorligt paa den Gud, vi tilbeder, og hans Søn Jesus Kristus, som Faderen udsendte. Vi er klare over, hvad Jesu Kristi Mission betyder for os, saavel som for Menneskeheden. Alle Mennesker, som regner sig for Kristne, fejrer hans Fødselsdag og dyrker ham som en Gud og Verdens Frelser. *»Thi det er i ham og ved ham, at alle Ting er skabte.«* I Aften vil jeg gerne, saa kortfattet som muligt, behandle hans Liv og Mission blandt Menneskenes Børn.

Lad os være enige om, at han blev født af Jomfru Maria; paa samme Maade, som alle Mennesker bliver født. Uden Kundskab om sin Forudtilværelse og uden Kundskab om, at han var Guds Søn. Der er ikke meget at sige om hans Ungdom; men er det ikke fornuftigt at forudsætte, at Kristus voksede op paa samme Maade som andre Børn, og fik en Skolegang ligesom andre Børn. Naar vi læser de jødiske Love i Kristi Dage, ser vi, at alle Børn var tvunget til at gaa i Skole, til de var 12 Aar gamle. Han maatte ogsaa hjælpe Joseph med Tømrerarbejdet.

Det er indlysende, at Jesus var en meget alvorlig Dreng, og at han var velsignet af Gud Faderen; thi vi finder ham i Templet, da han kun var 12 Aar gammel, og der diskuterede han med ældre Mænd og stillede dem Spørgsmaal, som de ikke kunde besvare. I Templet søgte han efter mere Kundskab og Oplysning om Religion og Guds Rige. Skriften fortæller os, at de vise og kloge Mænd i Templet undrede sig over ham.

Skriften fortæller os ikke, at Faderen aabenbarede sig for ham i hans Ungdom, men vi har Grund til at tro, at han lærte sin Fader at kende gennem Bøn, og at han lærte Forskellen mellem godt og ondt formedelst Guds Aand. Ved Bøn og Studium lærte han Landets Love saavel som Guds Love, *han lærte Sandheden at kende, og Sandheden frigjorde ham, gjorde ham fri fra Synd.* Bibelen fortæller os ikke mere angaaende Kristus, før han bliver cirka 30 Aar gammel. Saa læser vi, at Jesus blev døbt af Johannes den Døber for at opfylde al Retfærdighed, og for første Gang i mange Aarhundreder hørte Menneskenes Børn Guds Røst fra Himmelen, sigende: *»Denne er min elskede Søn, i hvem jeg har Velbehag.«*

Efter sin Daab gik Jesus ud i Ørkenen for at faste og bede. Han maatte bede for at faa mere Kundskab fra Fa-

deren, og han maatte faste for at faa Ydmyghed, saaledes at han kunde komme i Forbindelse med Faderen. Jesus vidste, at han var Guds Søn, inden han gik ud i Ørkenen, men han kendte ikke sin Missions Betydning, og der var mange Ting, som han maatte have Oplysning om. I Ørkenen blev han belært om, hvad han skulde gennemgaa for at frelse Verden og give Menneskeheden det evige Liv.

Apostel Talmage siger: »I Ørkenen fik Jesus Magt over Djævelen, og her lærte han sin Missions Betydning, han lærte, at han maatte hænge paa Korset for Adams *Overtrædelses Skyld,* for at give alle Mennesker Magt over Graven og Anledning til det evige Liv. Her lærte han Faderens Villie at kende, og hvad han maatte gennemgaa for at bringe Frelse til Menneskene.‹

Thi efter han kom fra Ørkenen, begyndte han at prædike, at han var Guds Søn, og han sagde: »*Omvender eder, thi Himmeriges Rige er nær.*« Derefter begyndte han at kalde til sig 12 Apostle, først kaldte han Peter og Andreas, 2 Brødre, dernæst Jacob og Johannes, ogsaa 2 Brødre og de øvrige Apostle. Han gik rundt i Jerusalem, prædikede og lærte Folket i Synagogerne og helbredte dem for Sygdomme og Skrøbeligheder. Han sagde til dem: »*Mener ikke, at jeg er kommet for at nedbryde Loven eller Profeterne, jeg er ikke kommet for at nedbryre, men for at fuldkomme.*« Nemlig den Lov, der fandtes blandt Folket. Denne Lov lød saaledes: »Øje for Øje og Tand for Tand«, men den Lov, han kom med, var Kærlighedens Lov. Han sagde: Næstekærlighed er det andet og store Bud. Og han sagde ogsaa, at de skulde elske og tilgive hverandre. Skriver ikke Evangelisten Matthæus: »*I have hørt, at der er sagt: Du skal elske din Næste og hade din Fjende. Men Jesus siger: Elsker eders Fjender, velsigner dem, som forbande eder, gører dem godt, som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder, for at I maa vorde eders Faders Børn, han som er i Himlene.*« Og Jesus praktiserede det, som han prædikede, og paa Grund af hans Kærlighed, Betænksomhed og Magt over Folket, vilde de 3 Gange gøre ham til deres Konge, men Jesus sagde: »Mit Rige er ikke af denne Verden«.

Paa Grund af hans Magt over Folket begyndte Ypperstepræsterne at arbejde imod ham, thi de kunde se, at Folket søgte mere efter Jesu Kristi Lærdomme end efter de Love og Lærdomme, som Ypperstepræsterne kom frem med, og

disse Mænd søgte bestandig at fange ham. Thi Kristus gjorde Undergerninger i sit eget Navn og fortalte Menneskene, at han var Guds Søn, men Ypperstepræsterne troede, at han spottede Gud. Ikke desto mindre kunde de ikke fange ham, thi hans Tid var endnu ikke kommet. Thi Kristus vidste, at han skulde korsfæstes, men ikke førend han var villig til at overgive sig, til dem, som søgte efter ham.

Derfor fortsatte han sit Arbejde, han organiserede sin egen Krke, udvalgte 12, som skulde være hos ham, udvalgte 70 Ældster o.s.v., han gav disse Magt og lærte dem, at de skulde gøre alle Ting i hans Navn, og at de ikke kunde komme til Faderen uden ved ham, og at før nogen kunde komme til Faderen, maatte de paatage sig Jesu Kristi Navn. Tiden vil ikke tillade mig at tage alle de Begivenheder i Betragtning, som findes i Biblen, men jeg vil gerne henlede eders Opmærksomhed paa 2 Ting, som jeg synes er enestaaende og betydningsfulde.

Den første Begivenhed, som jeg skal omtale, finder Sted paa samme Dag eller Dagen efter, at Kristus holdt sin Bjergprædiken. Thi den Kvinde jeg skal omtale, var en Kvinde, der havde begaaet Synd, og som blev betragtet, som en lav og umoralsk Kvinde. Det er meget muligt, at hun hørte Kristus sige i sin Bjergprædiken: Matt. 11: 28.:

»Kommer hid til mig alle I, som lide Møje og er besværede, og jeg vil give eder Hvile.«

Hun havde i hvert Fald hørt og set Kristus, og hans Ord havde gjort Indtryk paa hende. Thi hun var i Stand til at omvende sig fra sin Synd. Thi Lukas fortæller os: Jesus blev indbudt til at spise hos Farisæren Simon, og medens han spiste, kom den Kvinde, som jeg lige har omtalt, og om hvem Biblen siger, at hun var en Synderinde, og hun faldt ned paa sine Knæ og græd og begyndte at væde hans Fødder med sine Taarer og tørre dem med sit Hovedhaar, og hun kyssede hans Fødder og salvede dem med Salve. Men da Simon saa dette, sagde han ved sig selv: »Dersom denne var en Profet, vidste han hvem og hvordan en Kvinde denne er, som rører ved ham, at hun er en Synderinde.« Men Kristus læste Simons Tanker, og sagde: Lukas: 7:40—50:

»Og Jesus tog til Orde og sagde til ham: »Simon! Jeg har noget at sige dig.« Men han siger: »Mester, sig frem!« »En Mand, som udlaante Penge, havde 2 Skyldnere; den ene var 500 Denarer skyldig, men den anden halvtredsindstyve. Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem det begge. Hvem af dem vil nu elske ham mest? Simon svarede og sagde: »Jeg holder for, den, hvem han eftergav mest?« Men han sagde til ham: »Du dømte ret.« Og han vendte sig imod Kvinden og sagde til Simon: »Ser du denne Kvinde?

(Fortsættes Side 42)

Redaktionelt.

Se, et underfuldt Værk . . .

Pagtens Bog staar paa mange Omraader som et fremragende Bevis paa Mormonismens Guddommelighed. Dens Klarhed og Utvetydighed virker velgørende paa Sindet, fordi Bevidstheden om, at det er Raad og Formaninger direkte fra Himmelen, gør os lykkelige og glade. Den ene Aabenbaring kan ikke fremhæves paa den andens Bekostning; hver eneste Aabenbaring er et nødvendigt Led i »Livskunstens Kæde«.

I denne Maaned for 109 Aar siden modtog Joseph Smith en herlig Aabenbaring, som begyndte med de forjættende Ord: »Se, et underfuldt Værk er begyndt og er ved at komme frem blandt Menneskenes Børn.«

Dette var i 1829, altsaa et Aar før Kirken blev organiseret. Hvor vidunderligt er ikke dette Løfte! Og Løftet var ikke tomme Ord, men virkeliggjordes paa en Maade, som overgik de dristigste Forventninger. Det underfulde Værk antog fast Form og blev Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som har virket til Gavn for Menneskeheden siden den ringe Begyndelse i 1830. Tusinder og atter Tusinder af Mænd og Kvinder har — ved at antage dette underfulde Værk — faaet større Indhold i deres Liv, mere ophøjede Idealer at stræbe efter og et frodigere og sundere Syn paa Liv og Død.

Herrens Aabenbaringer kan deles i to skarpt adskilte Dele, som ved Efterlevelsen af dem gaar op i en højere Enhed. Disse er: *Kravene,* der stilles og *Velsignelserne,* der loves. Og Kravene, som Herren stiller os, er af en saadan Art, at de kan efterkommes, dersom vi selv sætter noget ind paa Opfyldelsen af dem. Der bliver da kun det Spørgsmaal tilbage: Er vi Sidste Dages Hellige eller ikke? Der gives ingen Mellemvej. I den nævnte Aabenbaring staar der videre: »Ihukom Tro, Dyd, Kundskab, Maadeholdenhed, Taalmodighed, broderlig Kærlighed, Gudsfrygt, Gavmildhed, Ydmyghed og Flittighed.« — Det er naturligvis store Krav, men ved at gaa dem nøje igennem vil vi se, at Virkeliggørelsen af dem ikke er nogen Utopi. Selvfølgelig maa der Kamp til, men uden Kamp ingen Sejr. Men Aabenbaringens sidste Ord slutter med de vidunderlige Ord: »*Beder, saa skal eder gives, banker, saa skal der oplades for eder.*«

Kan der gives nogen skønnere Forjættelse, end disse enkle Ord indeholder?

O. B. W.

Den danske Missions Historie.

(Fortsat)

Ved Kirkens Generalkonference i Salt Lake City i Oktober 1849 blev en Del Missionærer kaldet til fjerne Lande; det var de første Missionærer, der blev sendt ud fra »Dalen« for at prædike det gengivne Evangelium i fremmede Lande. Apostel Franklin D. Richards og fem andre Ældster blev kaldet til England; Apostel John Taylor og Ældsterne Curtis E. Bolton og John Pack til Frankrig; Apostel Lorenzo Snow og Ældste Joseph Torento til Italien; Apostel Erastus Snow og Ældste Peter O. Hansen til Danmark, Ældste John E. Forsgren til Sverige under Apostel Erastus Snows Ledelse og Ældsterne Addison Pratt, James S. Brown og Hiram Blackwell til Selskabsøerne. De her nævnte Missionærer blev beskikket og modtog Instruktioner den 7. Oktober 1849. Det første Præsidentskab beskikkede Apostlene til deres respektive Missioner, og Apostlene beskikkede derefter de øvrige Brødre, som var blevet kaldet paa Mission. Det blev forudsagt, at deres Gerning i det fremmede vilde krones med Held og Fremgang. (Mill. Star, 12 : 133).

Det var allerede temmelig sent paa Aaret til Rejsen over Bjergene og Sletterne, og som Følge deraf maatte Ældsterne gøre hurtige Forberedelser til Rejsen. Efter at have taget en kærlig Afsked med Familie og Venner samledes Missionærerne ved Emigration Canyon den 19. Oktober 1849, hvor Præsident Brigham Young mødtes med dem og organiserede dem for Rejsen ved at beskikke Shadrach Roundy og Jedediah M. Grant som Ledere.

Rejsen var meget besværlig og ubehagelig paa denne Aarstid. John Taylor skriver:

> »Havde det ikke været for vor Missions Skyld, vilde vi have følt megen Modvilje ved at forlade vore gode Hjem for at kæmpe med Klippebjergenes kolde Vinde og frygtelige Storme. Sneen er faldet tæt til alle Sider, men med Undtagelse af et Par enkelte Forhindringer naaede vi uskadt frem.«

Den 7. December 1849 naaede Selskabet det gamle Fort Kearney, hvor nu Nebraska City er beliggende, midt under en frygtelig Snestorm. Derfra krydsede Missionærerne Missouri-Floden, der var isbelagt, og nogle Dage senere naaede de Kanesville, Iowa. De Hellige, der boede der, blev overvældet af Glæde ved at møde Venner fra Dalen. Missionærerne blev hilst med Sange og andre Tegn paa Glæde. Fra Kanesville tog Ældsterne forskellige Ruter til de forskellige Havne, hvor de gik ombord til England. De Hellige i St. Louis, New Orleans, Boston og mange andre Steder var

flinke mod Missionærerne og bidrog velvilligst af deres Midler til at hjælpe dem paa Rejsen. Med denne Hjælp var Ældsterne i Stand til at naa deres respektive Arbejdsmarker. Franklin D. Richards landede i Liverpool den 29. Marts 1850, Peter O. Hansen og andre den 8. April 1850, Erastus Snow den 16. April, Lorenzo Snow den 6. April og John E. Forsgren den 19. April 1850, medens John Taylor, John Pack og Curtis E. Bolton ikke kom førend den 27. Maj 1850.

Brødrene, der var beskikket til at aabne nye Missionsmarker i Europa tilbragte flere Uger i England blandt Søskende og fik Hjælp, hvormed de kunde paabegynde deres Virksomhed i de forskellige Lande, hvortil de var blevet kaldet. Paa daværende Tidspunkt var der næsten tredive Tusinde Medlemmer af Kirken i England, og nogle af dem, som var ret velstaaende, bidrog i væsentlig Grad af deres Midler til at hjælpe Ældsterne, der snart efter aabnede Evangeliets Dør for Indbyggerne i Frankrig, Schweiz, Italien, Tyskland, Danmark, Sverige og Norge.

Ældste Peter O. Hansen blev en Undtagelse fra den almindelige Regel ved Aabningen af nye Missioner. Uden at vente paa sin foresatte, Ældste Erastus Snow, rejste han efter et kort Besøg til Skotland alene til sit Fødeland, Danmark. De skotske Søskende forsynede ham med Klæder og Penge til hans Mission. Han kom til København den 11. Maj 1850 og begyndte i det stille at gøre Missionsarbejde blandt sine Slægtninge. Tilsyneladende havde han kun ringe Held. Hans egen Fader vilde ikke modtage ham, og de fleste af hans tidligere Venner vendte ham Ryggen. En lille Traktat »En Advarsel til Folket«, som han skrev og fik trykt, skabte ikke megen Bevægelse blandt Folk, og ingen syntes at tage sig noget af det Budskab, han bragte dem fra Amerika, med Undtagelse af nogle faa ærlige og forfulgte Baptister, som med nogen Interesse lyttede til det, han fortalte dem om Evangeliets Gengivelse. I sine Breve til Apostel Erastus Snow, der stadig var i England, var Ældste Hansen saaledes ude af Stand til at give opmuntrende Nyheder om Udsigterne til at omvende Folket i Danmark.

Ældste Erastus Snow tilbragte adskillige Uger i England og Skotland med at prædike Evangeliet og rejse Midler blandt de engelske Søskende, som kunde sætte ham i Stand til at udføre sin Mission til Danmark. Efter et behageligt Besøg hos sine Brødre af de tolvs Raad i London, forlod Broder Snow denne By den 8. Juni 1850 for at rejse til Hull, ledsaget af Ældste George P. Dykes, som Ældste

(Fortsættes Side 45)

Bisættelseshøjtidelighed i København.

Søndag den 9. Januar Kl. 14 afholdtes der en Bisættelseshøjtidelighed for Missionær Frederick H. Olsen. Den amerikanske Konsul, Mr. Edwards, overværede Højtideligheden som sit Lands Repræsentant. Desuden var Ældste James M. Kirkham, Utah, til Stede.

Højtideligheden ledede af Ældste Richard Gregersen. Der indlededes med Salmen »Nærmere Gud«, hvorefter Distriktspræsident Eldred Lee, Aalborg, aabnede med Bøn. Efter denne sang en Missionærkvartet stemningsfuldt og bevæget Sangen: »Jeg ved, min Fader hisset ved«. Den første Taler var Grensforstander Orson B. West, der opridsede Træk fra afdødes Liv. Taleren kom desuden ind paa de Sidste Dages Helliges Tro om Liv og Død. Derefter sang Korets Dirigent, Broder Valdemar Jacobsen »Skal vi mødes hist ved Floden«, der med sin smukke Melodi og skønne Ord gjorde et dybt Indtryk paa de tilstedeværende.

Til sidst talte Missionspræsident Mark B. Garff, som var overvældet af Bevægelse ved det smertelige Tab. Med Ydmyghedens og Kærlighedens Aand talte han smukt og gribende over Broder Olsen, som nu var gaaet paa den anden Side.

Efter at Koret havde sunget en Sang, var der Bøn ved Ældste James M. Kirkham.

Salen, der var smukt dekoreret, var fyldt af andægtige Søskende, Missionærer og Venner, som alle var grebne af Øjeblikkets Alvor og Højtidelighed.

Hilsen fra Amerika.

Forhenværende Missionspræsident Alma L. Petersen og Familie sender Søskende, Missionærer og Venner de bedste Ønsker om et godt og velsignet Nytaar.

Familien naaede lykkeligt og velbeholdent til deres Hjem i Ogden, hvor de nu er optaget af at fortsætte det gode Arbejde i Herrens Tjeneste, som de saa ihærdigt udførte her. Præsident Petersen skriver, „at han er meget optaget af sit kirkelige Arbejde, som betyder mere for ham end noget andet her i Livet“.

Vi takker for den venlige Hilsen og de gode Ønsker, og vi ved, at Søskende og Venner gengælder dem af Hjertet.

Et Vidnes Vidnesbyrd.

(Sluttet.

I Forbindelse med de mirakuløse Ting, som han havde været Vidne til fortalte han os, at da Joseph Smith og Oliver Cowdery havde sendt Bud efter ham for at komme dem til Hjælp med Forsyninger til Harmony, hvor de var i Færd med at oversætte Mormons Bog, stod han i den vanskelige Stilling at have saa meget Arbejde paa sin Farm, som krævede hans Nærværelse. Blandt andre Ting havde han et stort Stykke Jord, som skulde gødes, og han saa, at han ikke kunde gøre det og paa samme Tid imødekomme Joseph Smiths og Oliver Cowderys Anmodning. Medens han saaledes gik og tænkte over Tingene, saa han og andre tre Mænd udføre dette Arbejde. De fandt, at det var gjort bedre og hurtigere end han eller hans Naboer selv kunde have gjort det. Hvem disse Mænd var vidste han ikke, men ét vidste han, at det var et Mirakel.

I Forbindelse med, hvad jeg saa og hørte fortalt af David Whitmer, husker jeg at have læst nogle faa Aar senere hans døende Vidnesbyrd, som gik for sig paa denne Maade.

Kort før han døde sendte han Bud efter sin Doktor og spurgte ham, om han var sjælelig sund, og Doktoren svarede: »Ja, Herr Whitmer, saa sund som nogensinde.«

Saa sagde David Whitmer: »Jeg bevidner, at mit Vidnesbyrd i Mormons Bog er sandt.« Og med dette Vidnesbyrd paa Læberne gik han til Aandeverdenen for at aflægge — som alle andre — en Beretning om sit Liv.

I Forbindelse med dette var jeg Vidne til en anden Omstændighed indbefattende David Whitmers Udtalelse.

Nogen Tid før han gik bort sendte Broder Ben E. Rich, som var Præsident for Sydstaternes Mission, sit Autograf-Album til Fader Whitmer for at faa ham til at skrive sit Navn i det. Han foreslog ikke David Whitmer, hvad han skulde skrive, men paa eget Initiativ skrev David Whitmer følgende: »Mit Vidnesbyrd i Mormons Bog er Sandhed,« og skrev egenhændigt »David Whitmer«.

JESUS KRISTUS. Fortsat fra Side 37.

Jeg kom ind i dit Hus; du gav mig ikke Vand til mine Fødder, men hun vædede mine Fødder med sine Taarer og aftørrede dem med sit Haar. Du gav mig intet Kys; men hun ophørte ikke med at kysse mine Fødder fra jeg kom herind. Du salvede ikke mit Hoved med Olie; men hun salvede mine Fødder med Salve. Derfor siger jeg dig: Hendes mange Synder ere hende forladte, eftersom hun elskede meget; men den, hvem lidet forlades, elsker lidet.« Men han sagde til

hende: »Dine Synder ere forladte.« Og de, som sade til Bords med ham begyndte at sige ved sig selv: »Hvem er denne, som endog forlader Synder?« Men han sagde til Kvinden: »Din Tro har frelst dig, gaa bort med Fred!«

Her ser vi to Mennesker, den ene er en rig, velhavende og i mange Henseender en god Mand, den anden en fattig og ensom Kvinde, men den, der regnedes som en Synderinde, var villig til at omvende sig og følge efter Kristus. Men Simon vilde ikke ydmyge sg, og derfor fik han ikke nogen Velsignelser. Og jeg personlig tror, at denne Kvinde var den lykkeligste, thi hun vidste, at hendes Synder var hende forladt, og hun fik et Vidnesbyrd om, at Jesus var Kristus, og hun gik bort i Glæde og Tilfredshed. Det var muligt for hende, at begynde et nyt Liv, og paa Grund af sin Ydmyghed og Sagtmodighed og virkelige Omvendelse opnaaede hun Glæde, ja, større Glæde end vi nogensinde har erfaret. Men Simon fik ikke at vide, at Jesus var Kristus, Guds Søn. Thi han kunde ikke ydmyge sig, han var ikke villig til at kysse Kristus, han vilde ikke salve hans Hoved, og han viste ikke Kristus den Gæstfrihed, som han burde og skulde have gjort.

Her lærer vi noget, som er betydningsfuldt. Vi behøver ikke at begaa Synd for at finde Gud, men vi maa ydmyge os og være alles Tjener, dersom vi vil finde Kristus. Vi maa søge efter ham med et ydmygt Hjerte og en angergiven Aand. Og som denne Fortælling viser os, vil han modtage alle og tilgive alle, som i Oprigtighed omvender sg. Men han vil ikke annamme dem, der ikke vil annamme ham, selv om de er rige og paastaar, at de er gode.

Den anden Begivenhed, som jeg gerne vil behandle, er en kort Fortælling, som Lukas fortæller i Kap. 10: 25—27:

»Og se en lovkyndig stod op og fristede ham og sagde: »Mester, hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?« Men han sagde til ham: »Hvad er der skrevet i Loven, hvorledes læser du? Men han svarede og sagde til ham: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele din Styrke og med hele dit Sind, og din Næste som dig selv.« Men han sagde til ham: »Du svarede ret; gør dette, saa skal du leve.« Men han vilde gøre sig selv retfærdig og sagde til Jesus: »Hvem er da min Næste?« Men Jesus svarede og sagde: »Et Menneske gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og han faldt iblandt Røvere, som baade klædte ham af og sloge ham og gik bort og lode ham ligge halvdød. Men ved en Hændelse gik en Præst den samme Vej ned, og da han saa ham, gik han forbi. Ligesaa ogsaa en Levit; da han kom til Stedet, gik han hen og saa ham og gik forbi. Men en Samaritan, som var paa Rejse, kom til ham, og da han saa ham ynkedes han inderligt. Og han gik hen til ham, forbandt hans Saar og gød Olie og Vin deri, løftede ham op paa sit eget Dyr og førte ham til et Herberge og plejede ham. Og den næste Dag tog han to Denarer frem og gav Værten dem og sagde: Plej ham! og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale

dig, naar jeg kommer igen. Hvilken af disse tre tyktes dig nu at have været hans Næste, der var falden iblandt Røverne?« Men han sagde: »Han, som øvede Barmhjertighed imod ham.« Og Jesus sagde til ham: »Gaa bort, og gør ligesaa!«

Her lærer vi hvem vor Næste er. Hvorfor gik Leviten og Præsten forbi den stakkels saarede Mand? Disse 2 Mænd blev regnet for at være retfærdige, Leviterne var sat til Overopsynsmænd over Tabernaklet, og de var udvalgt til at opofre Offeret til Gud for Israels Børn. Leviterne var udvalgt til at berøre Guds hellige Tabernakel, og Præsterne havde ogsaa Magt til at handle og prædike i Guds Navn. Hvorfor hjalp de ikke den saarede Mand? Jeg tror, at det var fordi de var bange for, at de ogsaa skulde blive *overfaldet,* og miste deres Pung og blive saarede. Det vilde maaske have kostet dem noget, thi vi læser, at den gode Samaritan betalte for den saarede Mands Kost og sagde til Hotelværten, at han var villig til at betale mere, om det var nødvendigt. Her sammenligner Kristus 3 Mænd. Og den, der var hadet og mindst blandt Jøderne, — nemlig Samaritanen — var størst hos Gud, thi han viste Barmhjertighed mod den stakkels saarede Mand.

Det betyder ingenting at være Præst eller Levit, medmindre vi har Kærlighed i vort Hjerte og er villige til at vise vore gode Gerninger og hjælpe dem, der ikke er saa godt stillet som os. Det er godt at kende Loven, men det har ingen Betydning, dersom vi ikke efterlever den. Den unge Mand, der stillede Jesus Spørgsmaalet, kendte Loven, men kunde ikke gøre, hvad Loven forlangte, og Kristus fortalte ham, at dersom han vilde opnaa en Frelse i Guds Rige, maatte han gøre som den barmhjertige Samaritan. Uden Næstekærlighed gavner Evangeliet os intet. Kundskab tilvejebringer ikke Frelse, men Kundskab sammenknyttet med Næste-Kærlighed, Barmhjertighed og Sagtmodighed vil hjælpe os til at frelse vor Næste saavel som os selv.

Jeg har læst disse to Historier mange Gange, og hver Gang jeg læste dem, føler jeg, at jeg kan gøre mere for at hjælpe andre, og for virkelig at vise min Tro med mine Gerninger.

Der er andre Ting, som Jesus gjorde, som ingen anden nogensinde har kunnet gøre. Da han hang paa Korset, udviste han den mest ophøjede Ro.

Kristus sagde, da han begyndte sin Mission: »*Elsker eders Fjender, velsigner dem, som forbande Eder, beder for dem, som krænke og forfølge Eder, for at I maa vorde Eders Faders Børn, som er i Himlene.*«

Efter at Ypperstepræsterne havde korsfæstet ham, spottet ham, givet ham Eddike at drikke, gjort Nar af ham o.s.v., sagde han: »Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre.« Han er den eneste, der nogensinde har gjort dette, han bad for dem, som korsfæstede ham, det var det, der gjorde ham til en Gud, og det er fordi han er en Gud, at vi tilbeder ham.

Han viste os Vejen, kan vi følge ham?

DEN DANSKE MISSIONS HISTORIE. Fortsat fra Side 40.

Snow havde besluttet at tage med til Danmark. Broder Dykes havde bragt Evangeliet til en norsk Koloni i La Salle Amt, Illinois i 1842 og havde i sit Samkvem med disse Nordmænd erhvervet sig nogen Kendskab til deres Sprog.

I Hull blev Ældsterne Snow og Dykes mødt af Ældste John E. Forsgren, og den 11. Juni 1850 sejlede disse tre Ældster med Damperen »Victoria« og kom til Danmarks Hovedstad den 14. Juni Kl. 10 om Formiddagen. Deres Bagage, Papirer og Bøger gik uden Besvær gennem Toldembedsmændene, og Ældste Peter O. Hansen, som var kommet for at tage imod dem, fungerede som Tolk og førte dem til et Hotel, hvor disse fire Missionærer — efter at de var blevet vist op paa et Værelse i øverste Etage — takkede Gud og viede sig til hans Tjeneste.

Kirkelige Nyheder fra hele Verden.

PAA sin enogfirsindstyveaarige Fødselsdag, Mandag den 22. November, modtog Præsident Heber J. Grant, som den Dag arbejdede paa sit Kontor, utallige Fødselsdagshilsener.

Gennem hele Dagen modtog vor elskede Kirkeleder, der var ved godt Helbred og i sit sædvanlige gode Humør, mange Venner og Lykønskninger. Om Aftenen gav hans Familie et Middagsselskab til hans Ære i »Lion House«.

Blandt de mange Hilsener, der kom til ham, var der et Telegram fra Præsident Richard R. Lymann, som udtrykte Lykønskninger fra hele den europæiske Mission.

RAADGIVERE til Søster Lucy Grant Cannon, der fornylig er blevet beskikket til Præsidentinde for De unge Kvinders gensidige Uddannelsesforeninger, vil blive Søstrene Helen Spencer Williams og Verna Wright Goddard, som henholdsvis vil blive første og anden Raadgiver. Søster Clarissa A. Beesley, der tidligere var Søster Ruth May Fox' anden Raadgiver, vil blive Generalsekretær for U. K. F. Søster Beesley var i Præsident Grants Selskab, der sidste Sommer aflagde Besøg i Danmark.

Fra Missionsmarken.

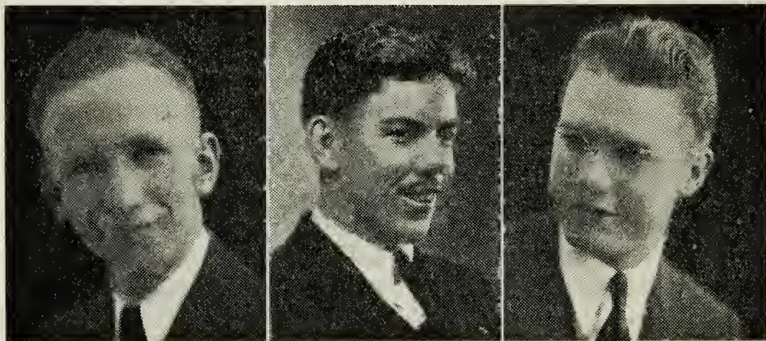
Ankomst.

Ældste Dale J. Higginson fra Bancroft, Idaho, ankom til Den danske Mission den 16. December 1937 for at arbejde som Missionær. Vi byder Broder Higginson hjertelig velkommen.

Ny dansk Missionær.

Broder Gunnar Christensen, Esbjerg, er blevet kaldet til at udføre en Mission i Danmark og er blevet beskikket til at virke i Odense Distikt. Vi byder Ældste Christensen velkommen i Missionsmarken og nedbeder Herrens Velsignelser over ham.

Afløsninger.

Paul Woodrow Nielsen. Harold Alma Petersen. B. Marion Thompson.

Ældsterne B. Marion Thompson, Harold Alma Petersen og Poul Woodrow Nielsen er blevet hæderligt afløst fra deres Missionsarbejde med Tilladelse til at rejse til deres Hjem i Amerika. Den førstnævnte blev afløst den 22. December; de to sidstnævnte den 27. December 1937. — Desuden er Ældste Anton M. G. Jørgensen blevet hæderligt afløst fra sit Missionsarbejde paa Grund af Sygdom den 19. November 1937. Broder Jørgensen vil tilligemed sin Hustru forblive her i Danmark.

Vi takker disse Brødre for deres Arbejde og beder Herren velsigne dem i Fremtiden.

Forflyttelser.

Følgende Ældster er blevet forflyttet:
Gordon P. Andersen fra København til Aarhus.
Max Laron Larsen fra København til Odense.
Edward Larsen jr. fra Odense til Esbjerg.
Ronald C. Christensen fra Aalborg til København.
Olaf G. Runchel fra Hjørring til København.
Lester C. Skeem fra Randers til Aalborg.
Roy H. Shaw fra København til Aarhus.
Donald Alva Jensen fra København til Esbjerg.

ESBJERG: Mandag den 20. Decbr. 1937 Kl. 20 afholdt Esbjergs Sangkor »Eldias« en meget vellykket Julekoncert under Ledelse af Dirigent, Ældste J. Newel Christensen med Str. Käty Christensen som Organist.

Det første, der mødte de indtrædende, var en overmaade smuk pyntet Sal med Grangrene og Kandelabre. Det dominerende var dog de to smaa, smukke Juletræer, der med et Utal af tændte Lys stod foran Koret. Denne smukke Pyntning gjorde sin Del til at forhøje den Julestemning, der var blandt de tilstedeværende og gjorde ogsaa sit til, at Koret følte sig endnu mere inspireret.

Koncerten tog sin Begyndelse med en Præludium-Deklamation, der fortjener at blive særlig berørt, idet den blev ualmindelig smukt fremsagt af Str. Gerda Nielsen.

Korets første Numre var: »Hosianna« — »Heidenröslein« og Ingemanns gamle, smukke Salme: »Dejlig er Jorden«.

Derefter sang Str. Jenny Thomsen: »Luthers Vuggesang«. En af de smukkeste Sange, der længe er hørt ved en Koncert.

Ældste J. Newel Christensen gav to smukke Trækbasun-Soloer: »Zigøjner-Kærlighedssang« og »The garden of to morrow«.

Korets næste Numre var: »Lad Bjerge raabe af Glæde« og »O, Bethlehem, du lille By«.

Str. Käty Christensen spillede paa Klaveret: Gounods »Judex« og en Fantasi over Julesalmen: »Kimer, I Klokker«.

Dernæst talte Præsident E. Shipp. En smuk og fængslende Tale med Bud til saavel Søskende som de mange Venner, der var til Stede.

Esbjerg Grens 3 Missionærer samt Br. William Pedersen sang smukt og med en forunderlig gribende Harmoni: »Se, en hellig Engel flyver«.

Korets Slutnumre var: »Sov, du drømmesvangre Jord« — »Lovet være du, Herre Krist« og en Potpourri over kendte Julesalmer.

Postludium-Deklamation ved Str. Gerda Melan.

Denne Koncert, der er den 4. Esbjerg Kor har afholdt under Ældste Christensens Ledelse, viste, at denne Dirigent forstaar at lede et Kor. Koret her er ikke alene vokset i Størrelse, men især hvad Sangstyrke og Harmoni angaar, er det gaaet meget fremad under Ældste J. Newel Christensens Ledelse.

Den bedste Kompliment, Koret fik for sin smukke Julekoncert, blev givet af nogle Venner, der for første Gang overværede en Koncert hos De Sidste Dages Hellige, idet de trykkede Korets Medlemmer hjertelig i Haanden og sagde: »Rigtig mange Tak for den dejlige Aften, I har givet os. Det var et godt Stykke Arbejde, I der lagde frem. Tro os, vi paaskønner meget de smukke Sange, I har ladet os høre i Aften. Tusind Tak!« Naturligvis glæder en saadan Ros Koret, og giver det endnu større Lyst og Mod til det Arbejde, Korets Medlemmer dog altid har betragtet som en Velsignelse.

Denne Rapport har imidlertid en Hensigt mere end at offentliggøre Koncerten. Thi da Korets Medlemmer af Præsident Mark Garff er blevet gjort forstaaelig med, at Dirigenten snart maa forlade det, ønsker det gennem denne Rapport paa det inderligste at takke Ældste Christensen for al det Arbejde og Slid, han har lagt indenfor Koret her. Br. Christensen har givet Korets Medlemmer et stort Ideal at stræbe efter, nemlig Br. Christensen selv. Ord kan ikke udtrykke Korets Taknemmelighed mod denne Ældste; men det nedbeder Herrens Velsignelse

over ham for hans Gerning, hans Uselviskhed og Kærlighed mod Esbjerg Kor, Søskende og Venner.

Tak, Br. Christensen — og Tak, Esbjerg Kor, for det Arbejde I tilsammen har udført til Velsignelse for vor lille Gren.

ESBJERG: Søndag den 9. Januar Kl. 14 afholdtes der i Esbjerg Gren en Sørgegudstjeneste til Minde om afdøde Ældste Frederich H. Olsen. — Ældste Olsen, der i ca. 11 Mdr. virkede i Esbjerg Gren, var meget afholdt og elsket blandt Søskende og Venner her. Under Gudstjenesten blev der holdt et Par Taler, og de mange vaade Øjne gav et tydeligt Bevis paa, at Br. Olsens Død har gaaet mange dybt til Hjertet. Alles Tankter vendtes mod Afdødes Familie, der i det fjerne Amerika nu sørger over Tabet af en elsket Søn og Broder. Dog — vi ved alle, at Ældste Olsen nu er kaldet paa en endnu større og bedre Mission —. Vi takker Br. Olsen for alt, hvad han gav af smukt og skønt til os her i Esbjerg. — Ære være hans Minde. —

Umiddelbart efter Mindegudstjenesten blev een af Ældste Olsens Venner indlemmet i Kirken; idet Peter Wejbøll blev døbt af Ældste J. Newel Christensen.

AALBORG: Nytaarsaften var Aalborgs M.-Men, Gleaner-Piger og Bikube-Piger samlet den sidste Time i det gamle Aar. Det var i Forvejen bestemt, at det bedste Nummer, der blev vist den Aften, fik en Præmie i Form af en Billet til Banketten næste Dag. Mange gode og morsomme Numre blev udført, og Præmien blev efter Afstemning givet til Missionær Carl Sørensen. Kl. 12 ønskede man hinanden glædeligt Nytaar, idet der skaaledes med rød Sodavand.

Næste Dag Kl. 7 fortsattes Festen med en Banket. Der blev serveret Flæskesteg med brunede Kartofler og Rødkaal og Appelsindessert med Flødeskum. Salen var flot pyntet i gult og grønt, og den sædvanlige, muntre festlige Stemning, som plejer at præge den aarlige Banket, gjorde sig ogsaa gældende denne Gang. Da man havde spist, blev Bordet fjernet og morsomme Hatte blev uddelt til Deltagerne, derefter spillede Musiken op til Dans. Da man havde danset et Stykke Tid, blev der uddelt Balloner til Damerne og saa kappedes der om at vinde den flotte Præmie i Ballondans. Missionær Royce Hansen, som var den dygtige Ceremonimester, kom igennem Aftenens Løb med mange fornøjelige Paafund, bl. a. noget, som i hvert Fald i Aalborg var ganske nyt, nemlig en Dans, som kaldes Klapdans og en, som kaldes Kostedans, vakte stor Begejstring. Senere paa Aftenen blev der serveret varme Pølser og Rundstykker.

KØBENHAVN: Den 5. December 1937 blev Anna Kirstine Pouline Poulsen Kretzshmer døbt af Ver Don Carpenter, og den 12. December 1937 døbtes Erna Kristine Thomsen af Clarence Larsen. Den 2. Januar 1938 indlemmedes i Kirken ved Daab Aksel Ernst Andersen og Katrine Elna Richelsen Andersen af Duane A. Hansen. — Vi byder disse vore Søskende hjertelig velkommen og nedbeder Herrens Velsignelse over dem.

Olaf Mortensens Bogtrykkeri.